

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΗΩΣΜΑ

ΕΤΟΣ Γ'.

1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1894

ΦΥΛΛ. ΝΕ'.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Κατοχή εν Έπτανήσφ τῆς Γαλλίας.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

ΑΠΟ ΕΝΕΤΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΜΕΧΡΙ

ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μελέτη αναγνωσθεῖσα ἐν τῷ «Συλλόγῳ τῶν Φιλομαθῶν»

τῆν 16 Ὀκτωβρίου 1894.

ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. Διορ. Μαρτελιάου.

(Συνέχεια)

Ἀρμοδιότης δικαστηρίων.

Ἐπὶ πολιτικῶν καὶ ποινικῶν ὑποθέσεων ἀπετελεῖτο Δικαστήριον καλούμενον (Foro Pretorio) καὶ τὸ ὅποιον συνέκειτο ὑπὸ τοῦ Προβλεπτοῦ καὶ δύο Παρέδρων ἢ Συμβούλων. Τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἐδίκαζεν ὅλας τὰς ποινικὰς καὶ πολιτικὰς ὑποθέσεις. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης ὁ ἐνάγων ὤφειλε νὰ προκαταβάλλῃ τὰ δικαστικά ἐξόδα, ἅτινα ἦσαν προσδιωρισμένα ὡς πρὸς τὰς δίκας τὰς ἀπὸ 100 μέχρι 1000 Δουκάτων (τὸ Δουκάτον εἶχεν ἀξίαν ἐνὸς ταλλήρου ἦτοι 5 Δραχμῶν) 2 τοῖς ἑκατὸν, ἀπὸ 1000 μέχρι 2000 3 τοῖς ἑκατὸν, καὶ διὰ τὰς ἀνωτέρας ποσότητας 60 μόνον Δουκάτων. Ἐξητάζοντο εἰ μάρτυρες ἀμέσως ἐπὶ θεμάτων, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ὁ διάδικος ἐκανόνιζε προηγουμένως, ἠγόρευον οἱ δικηγόροι καὶ κατόπιν ἐξεδίδοτο ἡ ἀπόφασις. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἐγένετο ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ γενικοῦ προβλεπτοῦ τῆς Κερκύρας. Τὸ ἐφεστῆιον τοῦτο ἐκαλεῖτο πρῶτιστον Δικαστήριον (Foro Primario). Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἐνετίᾳ Δικαστηρίου τῶν τεσσαράκοντα ἐπὶ πολιτικῶν καὶ ποινικῶν ὑποθέσεων (Guarantia Civile e Criminale).

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, καθ' ἣν ἐποχὴν εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου ὑπῆρχε Κώδιξ, ἡ Ἐπτάνησος διείπετο ὑπὸ Κώδικος ἀτελοῦς μὲν ἀλλὰ προτιμωτέρου τῶν Ρωμαϊκῶν Νόμων, καθὼς ἐγγυτέρου εἰς τὰς ἔξεις καὶ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἡ Ἐπτάνησος ἔμεινεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Ἐνετίας ἐπὶ τεσσαρὰς αἰῶνας καὶ ἐν τούτοις καὶ ἡ γλῶσσα καὶ ἡ θρησκεία διετηρήθησαν ἀνεπαρῆ καὶ μάλιστα ἡ ὀρθόδοξος θρησκεία ἐπροστατεύετο καὶ ἐθριζόμενα.

Ἡ Ἐπανάστασις τῆς Γαλλίας τοῦ 1789 ἐπὶνεγκεν, ὡς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν, τὴν καταστροφὴν τῶν προνομίων μιᾶς τάξεως καὶ τοῦ κλήρου, ἂν καὶ δυστυχῶς ἐπῆλθε τὸ ἄλλο ἄτοπον τῆς καταφρονήσεως τῆς θρησκείας, καὶ τῆς ἀθείας, ἕνεκα τῶν καταχρήσεων τῶν ἱερέων, ὥστε ἐντρέπεται τις νὰ ἀναφέρῃ τί ἐγένετο κατὰ τῶν ἐν τοῖς Ναοῖς ἀφιερωμάτων. Ἐν τούτοις ἅμα κατὰ τὸ 1796 ἠγγέλθη ἐν Κερκύρα ὅτι τὰ Γαλλικὰ ὅπλα διέβησαν τὰς Ἄλπεις καὶ κατέλαβον τὴν Λομβαρδο-Βενετιανὴν εὐθὺς διετάχθη ἵνα τεθῆ εἰς ἄμυναν τὸ φρούριον Κερκύρας καὶ ληθῆ πᾶν μέτρον προφυλάξεως καὶ προπαρασκευῆς καθ' ὅλας τὰς νήσους. Μετ' ὅλα ταῦτα ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Ναπολέοντος ὑψώθη ἡ σημαία τῆς Δημοκρατίας κατὰ τῆς ὁποίας κατεφέρθησαν ὅλα τότε τὰ μοναρχικὰ Κράτη. Τὴν 16ην Μαΐου 1797 οἱ δημοκρατικοὶ Γάλλοι κατέλαβον τὴν Κέρκυραν ἀποδιβάσαντες 1500 στρατιώτας ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Στρατηγοῦ Γκεντίλλη. Διὰ τῆς κατοχῆς τῆς Γαλλίας ὁ λαὸς ἀνέκτησε τὰ δικαιώματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡ Ἀριστοκρατία εἶχεν ἀφαιρέσει.

Δύο περιόδους πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὡς πρὸς τὴν κατοχὴν ἐν Ἐπτανήσφ τῆς Γαλλίας.

Α. Τὴν περίοδον τῶν Δημοκρατικῶν Γάλλων.

Β. Τὴν περίοδον τῶν Αὐτοκρατορικῶν Γάλλων.

Κατὰ τὸ 1797 κατελύθη ἐν Ἐπτανήσφ ἡ Ἐνετικὴ Κυριαρχία, καὶ τῆ 16ην Μαΐου 1797, ὡς ἂνω εἴρηται, οἱ Γάλλοι ἔλαβον τὴν κατοχὴν τῆς Ἐπτανήσου.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ στρατηγὸς Γκεντίλλη, ἔγραψεν εἰς τὸ ἐν Γαλλίᾳ Διευθυντήριον τ' ἀκόλουθα. «Ἄπειρον πλῆθος λαοῦ ἦτον ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Κερκύρας καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ὁ Πρωτοπαπᾶς ἀνὴρ πεπαιδευμένος καὶ προκεχωρημένης ἡλικίας, ὅτε πλησιάζας αὐτὸν εἶπε τὰ ἀκόλουθα.—Γάλλοι, θὰ εὐρήτε εἰς τὴν Νῆσον ταύτην λαὸν ἀδαῆ εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς τὰς τέχνας αἱ ὁποῖαι ἀγλαίζουσι τὰ ἔθνη· μὴν τὸν καταφρονήσετε, διότι ἠδύναται νὰ ἀποκατασταθῆ ὡς ἦτον, καὶ μάθετε τοῦτο ἀναγινώσκοντες τὸ παρὸν βιβλίον» ὅπερ προσέφερον εἰς τὸν Γκεντίλλη, ὅτε ἀνοίξας τοῦτο ὁ Γκεντίλλη εἶδεν ὅτι εἶναι ἡ Ὀδύσεια τοῦ Ὀμήρου.

Ἐγραψεν ἐπίσης εἰς τὸ Διευθυντήριον. «Δι' νῆσοι τῆς Κερκύρας, τῆς Ζακύνθου καὶ τῆς Κεφαλληνίας εἶνε δι' ἡμᾶς νησποδαϊότεραι τῆς ὅλης Ἰταλίας. Τὸ Ὀθωμανικὸν Κράτος κλονίζεται ὁσμέραι, ἡ κατοχὴ τῶν νήσων τούτων θέλει μᾶς νῆσει εἰς θέσιν νὰ τὸ ὑποστηρίζωμεν, ἢ νὰ λάβωμεν τὴν νημερίδα μας.»

Κατὰ τὸ ἐν Μιλάνῳ ἀπὸ 7 Νοεμβρίου 1797 διάταγμα, ἡ ἐν τῷ Ἰονίου ἀρχὴ τῆς ἐπὶ τῆς Ἐπτανήσου ἐκείνης

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΛ.Σ3.Υ1 Φ6.0056

τρία διαμερίσματα.

1.ον Τὸ διαμέρισμα τῆς Κερκύρας, συμπεριλαμβανομένων τῶν Νήσων Κερκύρας, Παξῶν καὶ Ἀντιπάξων, καὶ τῆς μικρᾶς Νήσου Μαλθάκης (Φανώ).

2.ον Τὸ διαμέρισμα τῆς Ἰθάκης τὸ ὅποσον συμπεριελάμβανε τὴν Αεκαδάδα, τὴν Κεφαλληνίαν, τὸ Αηζούριον τὴν Πρέβεζαν καὶ τὴν Βόνιτσαν.

3.ον Τὸ διαμέρισμα τοῦ Αιγαίου συμπεριελάμβανε τὴν Ζάκυνθον, τὰς Στροφάδας, τὰ Κύθηρα καὶ τὰς Δραγονέρας.

Ἐκαστὸν διαμέρισμα διεχειρίζετο ὑπὸ Νομαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ πέντε Μελῶν. Ἐκάστη Ἐπαρχία ὑπὸ μιᾶς Δημοτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ πέντε Μελῶν. Ἐπτά μελῶν διὰ τὰς πόλεις πέντε χιλιάδων κατοίκων, ἐννέα διὰ τὰς πόλεις ἐχούσας πλεόν τῶν δέκα χιλιάδων. Ἐφοροὶ Γάλλοι ἦτον διωρισμένοι παρὰ ἐκάστη Νομαρχιακῆ διαχειρήσει. Εἰς ἐκάστην Ἐπαρχίαν διορίσθησαν Εἰρηνοδίκαι καὶ Δικαστήρια πρὸς διαχείρησιν τῆς ποινικῆς καὶ πολιτικῆς δικαιοσύνης.

Ὁ λαὸς ἐχάρη, ἐνεκα τῆς μεταβολῆς ταύτης, διότι ἀπέκτησε δικαίωμα τὰ ὅποια δὲν εἶχε, καὶ ἀπεναντίας τὸ ἀρχοντολόγιον ἐλυπήθη διότι ἀπώλεσε προνόμια. Οὐχ ἦτον μεταξὺ τῶν ἀρχόντων ὑπῆρξαν καὶ φιλελεύθεροὶ οἵτινες ἐχάρησαν διὰ τὰς νέας ἐλευθερίας. Ἀναφέρονται ὡς πρὸς τὴν Ζάκυνθον τὸν Βαρζὸν καὶ Ἀντώνιον Μαρτελάον, μάλιστα ὁ Ἀντώνιος Μαρτελάος ὅτε ὑψώθη ἡ σημαία τῆς Δημοκρατίας εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Μώλου νῦν δὲ Γεωργίου τοῦ Α. ἀνέβη εἰς ἐπὶ τούτῳ κατασκευασθὲν ὕψωμα καὶ ἐξεφώνησε τὸν ἀκόλουθον λόγον.

« Πάντες ἔχομεν τὴν αὐτὴν καταγωγὴν καὶ τὰ αὐτὰ δικαιώματα, ἡ Δημοκρατία εἶναι τὸ φυσικώτερον καὶ καταλληλότερον πρὸς τὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρώπου πολιτεύμα, διὰ τῆς δημοκρατίας τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἀνέπτυξε τὰς πατριὰς ἀρετὰς καὶ ἐκλείσθη διὰ τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων του νῦν Σαλαμίνη καὶ Πλαταιαίς. Τὰ δεισπαρμένα ὅσῃ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων θὰ λάβωσιν ἤδη πνοὴν διὰ τῆς σάλυπιγγος τῆς ἐλευθερίας, καὶ θ' ἀναστηθῶν διὰ νὰ ἀποσειρῶσιν τὸν βάρβαρον τυραννικὸν ζυγὸν τῆ ἀρωγῆ τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ ἥρωος αὐτῆς, ὁ δὲ λαὸς τῆς Ζακύνθου ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς δημοκρατίας προσδοκᾷ πλείστα ἀγαθὰ ζῶν νῦν ἰσότητι καὶ δικαιοσύνην.—Ὁ Μαρτελάος ἠλπίζεν ὅτι ὁ ἥρωος τοῦ αἵματος ἐκείνου ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης ὅστις ἐκάλεσε τὸν ἀείμνηστον Ρήγαν εἰς Ἐνετίαν καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ἐλπίδας διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἤθελε συντελέσει εἰς τὴν ἀποκατάστασιν αὐτοῦ διὸ συνέταξε πλήρης ἐνθουσιασμοῦ τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο θούριον ἄσμα τὸ ὅποσον ἀρχεταὶ διὰ τῶν ὑψηλῶν τούτων καὶ πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ εἶχον.

Ὅθεν εἰσθε τῶν Ἑλλήνων
Παλαιὰ ἀνδρειωμένα
Κόκκαλα διασκορπιζόμενα
Τώρα λάβετε πνοήν.

Ἐν τούτοις ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως τοῦ λαοῦ καὶ διὰ ζητωκραυγῶν ὑψώθη ἡ σημαία τῆς δημοκρατίας ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Μώλου καὶ ἐκὰν ἡ χρυσοῦ βιβλος, ἔνθα ἦσαν σημειωμένα τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχόντων, τὸ αὐτὸ ἔλαβε χώραν καὶ εἰς τὰς ἄλλας νήσους.

Ἡ δημοκρατικὴ Γαλλία ἐνεφύχασε μέγας τὴν ἐκπαίδευσιν, ἐν Κερκύρᾳ καθιδρύθη δημοτικὸν σχολεῖον ἔνθα ἐδιδάσκετο ἡ Ἑλληνικὴ, ἡ Γαλλικὴ, καὶ ἡ ἀριθμητικὴ, καὶ ἡ γυμναστικὴ ὑπὸ στρατιωτῶν Γάλλων.

Κατηρτίσθη δημοσία Βιβλιοθήκη ἐν Κερκύρᾳ, καὶ στρατιω-

τικὴ Σχολή, καὶ τυπογραφεῖον. Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις διέταξεν ἵνα τριάκοντα νέοι ἐκ τῶν Ἰονίων πεμφθῶσιν εἰς τὰ σπουδαστήρια τῆς Γαλλίας δωρεὰν πρὸς διδασκίαν τῶν γραμμάτων εἰς τὴν τότε ὑποδουλωμένην Ἑλλάδα. Καὶ αἱ τότε ευστηθεῖσαι ἐταιρίαι πρὸς διδασκίαν τῶν γραμμάτων ὑπεστήριζον τὰ σχέδια ταῦτα. Διετάχθη καὶ ἡ σύστασις σχολείων εἰς τὰς κόμης, πλὴν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ δώσωσι πέραν εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο, διότι ἐπαυσε ἡ Δημοκρατία.

Καὶ πραγματικῶς κατὰ τὸ 1798 ἐγένετο ἡ ναυμαχία τοῦ Aboukir ὅπου ὁ Νέλσον κατέστρεψε τὸν Γαλλικὸν στόλον. Καὶ ἀκολούθως κατὰ τὸ 1799 οἱ Ρωσσοτοῦρκοι κατέλαβον τὴν Ἐπίτανησον καὶ ἐδιώχθησαν οἱ Δημοκρατικοὶ Γάλλοι.

Ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ διαστήματι ἐν ᾧ ἔμεινον οἱ Δημοκρατικοὶ Γάλλοι δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τελειώσωσιν οὐ μόνον τὰ περὶ ἐκπαίδευσως σχέδιά των, ἀλλ' οὔτε νὰ μεταρρυθμίσωσι τὰ δικαστικὰ εἶδη ἐν μέρει. Ἐξηκολούθησεν ὅμως ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Ἐνετικῶν Στατούτου τὸ ὅποσον ἔμεινον ἐν ἰσχύει ἐπαναλαμβανόμενον μέχρι Μαΐου 1841.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

LOUIS B. TISDALE

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΘΕΩΡΕΙΟΥ

Ὁ Πάπθεον ἦτο τὸ καλλίτερον τῶν θεάτρων ἐν Λονδίῳ, ὁ δὲ Ἐρρίκος Ἄνσελ ὁ πρῶτος τῶν ἠθοποιῶν αὐτοῦ ὄρατος, ξανθὸς μὲ ἀνάστημα ἐπιβλητικὸν ὁ Ἐρρίκος ἐπὶ πολὺ ὑπῆρξε τὸ εἶδωλον τοῦ φιλοθεάμονος κοινού, τὸ ἀντικείμενον τῶν κριτικῶν καὶ ὁ εὐνοούμενος ὅλων τῶν κυριῶν—ἐνὶ λόγῳ κατεῖχε πάντα τὰ προσόντα, ἅτινα καθιστῶσι τινὰ ἀξιοζήλευτον. Ἐκτὸς ὅλων τούτων, ὁ Ἐρρίκος ἦτο προσηνέστατος εἰς πάντας, εὐλικρινὴς ὡς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας πάντῃ δὲ ἀνίκανος νὰ πράξῃ τὸ μὴ καλόν.

Καθ' ὃν χρόνον ἀρχεταὶ ἡ ἱστορία αὐτῆ εἶχεν ἐκτάκτως ἐπιτύχει εἰς ἕν ῥωμειτικὸν μέρος, ὅπερ εἶχε προσελκύσει ὁλόκληρον τὸ Λονδίον—οὐχὶ διὰ πρῶτην φοράν—εἰς τὸ Πάνθεον. Ἦτο παράστασις τὴν ὅποیان δὲν ἠδύνατο τις νὰ εἶδῃ εἰς ἄλλο θεάτρον τῆς μεγαλοπόλεως. Ὁ χαρακτὴρ δὲ ὑπεδέετο τοῦ ἤμοζε καθόλου, αἱ διέφοροι δὲ ἀμφιέσεις αἰ ἐκάστοτε περιεβάλλετο προσέδιδον ποῖάν τινα αἴγλην εἰς τὸ ἄλλως τε λαμπρὸν πρᾶστημά του· αἱ κυριαὶ δὲ ὠμίλου ἢ περὶ αὐτοῦ καὶ μόνου, οἱ δὲ κύριοι, καὶ αὐτοὶ προσέθετον ὅτι ἦτο πράγματι «διαβολεμμένος θεορράνθρωπος».

Πολλάκις ἀκούομεν ὅτι, ὅταν μία ἠθοποιὸς ἐπιτυχᾶναι ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ λόγῳ ὑποκρίσεως καὶ λόγῳ ὠριότητος, ὅλοι οἱ νέοι—οἱ γέροντες τάχα ὄχι—τρέχουσι κατόπιν τῆς, στέλλουσι τὰ ἐπισκεπτήριά των, τῇ προσφέρουσι ἀνοδοδέμας, κάμνουσι συνεντεύξεις κλπ. κλπ. Εἰς τὴν παρούσαν ὅμως περίστασιν συνέβαιεν ὅπως τούναντιον. Κυριαί, νέαι καὶ μὴ, ἔγραφον εἰς τὸν Ἐρρίκον ὑποβάλλουσαι αὐτῷ πάντα τὰ εἶδη τῶν ἐρωτήσεων ἃν ἦτο νυμρευμένος, τὸ ὄνομα τοῦ εὐνοουμένου συγγραφέως ἢ ζωγράφου του, τινὲς δὲ προσέδιδον καὶ ἐπιτομήν τῶν ἐρωτήσεων αὐτοῦ καὶ τὴν φωτογραφίαν του. Εἰς τὰντα ταῦτα ὁ Ἐρρίκος ἔτεινεν οὐχὶ εὐήκοον οὐδ', οὐ μόνον δὲ τούτῳ ἀλλὰ ἐπὶ τῆς ἐπιτομῆς αὐτοῦ ἐπιστολὰς εἰς τὴν σύζυγόν του, ἣς τὰς ἀνεγίνωσκε καὶ

ΤΑΚΤΟΒΛΗΤΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΡΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

30 ΕΤΕΡΟΙΟΝ
ΥΠΟΥΧΟΝ ΕΝ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΙΝ
ΥΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΤΗΝ Π. ΠΑΡΙΚΙΟΥ

πορεδίδετο μετ' αὐτοῦ εἰς ἀτελευτήτους γέλωτας οἰκτείρουσα τὰς ἀνοησίας μερικῶν ὁμοφύλων της.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἑρρίκου δὲν ἦτο ζηῖδιπος παντάπασι, διότι ἦτο θεβαία περὶ τοῦ χαρακτήρος του, οὗτος δὲ ἀφ' ἑτέρου γνωρίζων ὅτι ἐκείνη ἦτο ἡ προσφιλεστέρα γυνὴ ἐν τῷ κόσμῳ δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ δίδῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν δυσαρρεσκείας. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐν τούτοις χρόνον ὁ Ἑρρίκος ἔλαβε καὶ ἄλλην τινὰ προσφιλή ἐπιστολὴν περὶ τῆς ὁποίας δὲν ἔλαμε λόγον εἰς τὴν συμβίαν του, οὐχὶ ἵνα τηρήσῃ ἐχεμύθειαν, ἀλλὰ διότι ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ μάθῃ αὐτὴ ὅτι ἠδύνατο μία γυνὴ νὰ γράψῃ τειουτοτρόπως καὶ δὴ καὶ εἰς ξένον ὕλως ἄτομον.

Ὅλαι αὗται αἱ ἐπιστολαὶ ἔφερον τὴν αὐτὴν ὑπογραφήν α' Ἰσαβέλλα, ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ παιδία καὶ τὰ κοράσια ἀκόμη, ἅτινα ὑπηρετοῦν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐγνωρίζον πάντα τὸ περὶ α' Ἰσαβέλλας, εἶχε καταστῆ πλέον τὸ ἰλαρότερον ζήτημα, ὁ δὲ Τόμ Πάρκινσον κωμικός τοῦ αὐτοῦ θεάτρου συχνάκις ἠρώτα τὸν Ἑρρίκον ἐν τῷ μέσῳ τῆς παραστάσεως διὰ φωνῆς οἰνοὶ ἐγγυστριμύθου: — «Ἐ, γερωνιόπαιδο, τί κάλει ἀπόψε ἡ Ἰσαβέλλα;»

Ἐσπέραν τινὰ φθάσας εἰς τὸ θέατρον καὶ πρὸ κτηρήσας τὰς ἐπιστολάς του ὁ Ἑρρίκος εἶδε μίαν μὲ τοὺς γνωστοὺς χαρακτήρας, καὶ μὲ τὸ ἐξ ἴσου γνωστὸν κυανόχρυσον μονόγραμμα ἐπὶ τῆς γωνίας τοῦ φακέλλου. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ἡ γράφουσα ἐδήλου ὅτι τὴν ἐπομένην ἑσπέραν θὰ ἦτο μόνη ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ὅτι θὰ κατεῖχε τὸ θεωρεῖον Δ, προσεκάλει δὲ τὸν Ἑρρίκον ὅπως μετὰ τὴν παράστασιν ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ λάβῃ μετ' αὐτῆς τὸ δειπνον. Τὸ ἀμάξιόν της θὰ ἦτο ἑτοιμον, ἐκείνη δὲ θὰ τὸν ἀνέμενε ἐν τὴν ἐξώθυρον.

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὁ Ἑρρίκος εὐρέθη εἰς δίλημμα! Ἠσθάνθη ἐαυτὸν ὑποχωροῦντα κάπως, ταυτοχρόνως ὅμως δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ δεχθῆ τοιαύτην τινὰ πρόκλησιν, πρὸ γυναικὸς μάλιστα ἣν οὐδόλως ἐγνώριζε.

Ἐπὶ τούτου ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν τοῦ Τόμ Πάρκινσον.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Τόμ ἦτο καθαρὰ καὶ ἐντονος.

«Νὰ πᾶ, παιδί μου, νὰ πᾶς.»

«Ὁχι, δὲν μοῦ φαίνεται καλά, γέρο-Τόμ.»

«Τότε εἶσαι ἕνας κούτος καὶ τίποτε παραπάνω.»

«Ἐ, καλά λοιπὸν θὰ σκεφθῶ ἀργότερα,» ἀπάντησεν ὁ Ἑρρίκος, θέτων τὴν ἐπιστολὴν παρὰ τὴν συνήθειάν του, ἐν τὸς τοῦ θυλακίου του, μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς ἐλθομένης πάντα τὰ περὶ α' Ἰσαβέλλας.»

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπομένης ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὸ πρόγευμα. Ὀλίγα λεπτὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἔτυχε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον του ἡ σύζυγος του, ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τοῦ δαπέδου εὗρισκετο ἡ ἐπιστολὴ τῆς α' Ἰσαβέλλας, τυχαίως ὑπεκφυγούσα τοῦ θυλακίου του. Τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας της μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅτε τὸ κυανόχρυσον ἐκεῖνο μονόγραμμα προσέκλυσε τὴν προσοχὴν της.

Μηχανικῶς πῶς ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἀνέγνωσε. Τὸ περιεχόμενον αὐτῆς τὴν ἐξέπληξε μὲν, δὲν τὴν ἐτάραξεν ὅμως εἰς μέγαν βαθμὸν. Μετὰ τοῦτο ἀπέθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ὅτε εἰς τὰς 4 Μ. Μ. ἐπέστρεψεν ὁ Ἑρρίκος, ἦτο ἐκτάκτως εὐθυμὸς, ἐκείνη δὲ ἀφ' ἑτέρου ἀπέφυγε νὰ τῷ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐγνώριζε τὰ περὶ τῆς ἐπιστολῆς τῆς α' Ἰσαβέλλας.

Ὅτε μετ' ὀλίγον ἐκεῖνος ἠτιμώζετο διὰ τὸ θέατρον ἀνῆλθεν εἰς τὸν κυτῶνα του καὶ διὰ τρόπον ἡσυχου—

«Ἑρρίκος» τῷ εἶπε ἀήθελα πάλιν ἀπόψε νὰ δῶ τὴν παράστασιν.»

«Ὁχι, ἀγαπητή μου. Ἐτιμώσου νὰ πηγαίνωμεν, ἀλ-

λ' ὀλίγον σύντομα—δὲν ἔχομεν καιρὸν.»

«Ὁ, δὲν ἔμπορῶ νὰ ἐτοιμασθῶ διὰ νὰ ἔλθω μαζὺ σου. Χρειάζομαι ἀκριτὴν ὥραν. Θέλεις μετὰ τὴν παράστασιν νὰ σὲ περιμένω;»

«Ναί, ναί»—καὶ ἀνεμνήσθη τῆς ἐπιστολῆς τῆς Ἰσαβέλλας, διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς προτεραίας. «Ἐλεγα..... ναί ἔλεγα νὰ ὑπάγω ἰστὴν λέσχην μετὰ τὸ θέατρον, ἀλλὰ... δὲν πειράζει.»

«Ὁχι, ἂν θέλῃς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν λέσχην, πῆγαίνε...» «Ἀγαπητή μου!...» καὶ ἠμποδίσθη νὰ ἐξῆκολουθήσῃ περαιτέρω, ἀποθέσας ἐν φίλημα εἰς τὰ χεῖλη της, εἰς τὰς μὲ περιμένῃς, καὶ ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως.

Ἡ σύζυγος τοῦ καλλωπισθεῖσα, ὡς ἔδει, ἐπορεύθη εἰς τὸ θέατρον, μόλις ἀνεπετάνυτο ἡ αὐλαὶς τῆς πρώτης πράξεως. Ὁ θεατρῶν: πᾶραυτα ἐσπευτεν εἰς συνάντησίν της.

«Καλὴ ἑσπέρα Ἀνσελλ. Σκοπεύετε νὰ καθῆσθε εἰς τὴν παράστασιν; Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ὁ κ. Ἑρρίκος, διότι δὲν ἔμεινε κανὲν καλὸν κάθ.σμκ.»

«Σὰς παρακαλῶ πολὺ διὰ μίαν χάριν... κύριε...» τῷ εἶπεν ἡ κυρία Ἀνσελλ.

«Βεβαίως, εὐχαρίστως ἔμπορῶ νὰ μάθω εἰς τί δύναμαι νὰ σὰς χρητιμώσω;»

«Δίνασθε νὰ μοῦ δώσητε μίαν θέσιν εἰς τὸ θεωρεῖον Δ;»

«Εἰς τὸ θεωρεῖον Δ;» παρατηρῶν ἐναντι «ὄχι, νομίζω ὅτι ἔχει καταληφθῆ.»

«Ναί, τὸ ξέρω ἀπὸ μίαν κυρίαν· ἀλλ' ἤθελα ἐκεῖ νὰ ὑπάγω, θὰ λάβετε τὸν κόπον νὰ ἐρωτήσητε τὴν κυρίαν ἂν μοῦ ἐπιτρέψῃ τὴν εἴσοδον εἰς τὸ θεωρεῖον της;»

«Εὐχαρίστως μοῦ φαίνεται ὀλίγον ἀπιθανον, ἀλλὰ θὰ δοκιμάσω καὶ θὰ ὑπάγω ὁ ἴδιος.»

«Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, παραπολὺ, ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ μὴ ἀναφέρετε ποία εἶμαι.»

«Βεβαίως ἀφοῦ τὸ θέλετε.»

Παρηλθὸν ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἕως οὗ ἐπιστρέψῃ, μόλις ὅμως ἐπεφάνη μακρόθεν μειδίμα ἐπιτυχίας διέστελλε τὰ χεῖλη του.

«Ἐβαλα ὅλα τὰ δυνατὰ μου» ἦσαν αἱ πρώται του λέξεις «καὶ ἐπὶ τέλους τὴν κατάφερα, ἔμπορῶ νὰ πῶ μάλιστα ὅτι θὰ ἔχετε ὥραϊαν συντροφίαν.»

«Ἡ μεγάλη σας καλωσύνη. Σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς, κύριε.»

Ὁ θεατρῶν: τὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸ θεωρεῖον Δ μέσῳ βροχῆς ὑποκλίσεων καὶ συστάσεων, ἐκείνη δὲ λαβοῦσα ἐν κάθισμα ἐτοποθητήθη οὕτως ὥστε νὰ μὴ διακρίνηται ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Ἡ Ἰσαβέλλα ἐφαίνετο λίαν εὐχαρὶς καὶ ἀμέσως ἤρχισε μετὰ τῆς ξένης συνδιάλεξιν, ἥτις ἐξηκολούθησε φαιδρῶς μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἑρρίκου.

Ὅτε οὗτος ἐπεφάνη ἐν τῇ σκηνῇ ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἐσκέπτετο πλέον περὶ τῆς ἐν τῷ θεωρεῖῳ συντροφίας της—ὅλη ἡ προσοχὴ εἶχε συγκεντρωθῆ ἐπὶ τοῦ Ἑρρίκου καὶ μόνον ἐπ' αὐτοῦ.

«Δὲν εἶνε ὥραϊος;» ἐψιθύρισε μετὰ μικρὸν εἰς τὴν σύντροφόν της.

«Ποῖος;» ἠρώτησεν ἡ σύζυγος τοῦ Ἑρρίκου.

«Ποῖος ἄλλος, ὁ Ἑρρίκος—ὁ Ἑρρίκος Ἀνσελλ» ἀπάντησεν ἐκείνη μετὰ ποιας τινος παραφορᾶς.

«Ναί—ἴσως» προσέθηκε ψυχρῶς ἡ κυρία Ἀνσελλ.

«Ἰσως;» ἐκραύγασεν ἡ Ἰσαβέλλα ὑψοῦσα τὰς ὀφρῦς της. «Ἰσως; Πῶς, αὐτὸς εἶνε ὁ ὥραιότερος ἄνθρωπος ἀφ' ὅσους εἶδα. Τὸν ἐρωτεύομαι φοβερὰ.»

«Ἀλήθεια; Ἄλλὰ τὴν ἀπόψε τί θὰ ἔλεγα, ἡ σύζυγος του ἂν σὰς ἤκουε.»

«Ἡ σύζυγός του. Οὐδέποτε τοκέφθη ἂν εἶχῃ τὴν ὀφρῦν ἢ ὄχι. Καμμιὰ μούμ' ἀπέφθη, καὶ ὅτε θὰ τὴν συλλογίζεται καν.»

Ἡ κυρία Ἀνσελλ μόλις συνεκράτει τὴν ὀργὴν της, κα-

τῶρθωσεν ὅπως νὰ κατισχύσῃ ταύτην καὶ νὰ τήρῃσι γῆν, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου τὸ σκότος τοῦ θεωρείου συνετέλεσε τὰ μάλα εἰς τὸ νὰ μὴ φανῆ ἡ ὄψις τῆς.

Κατὰ τὰ διαλείμματα ἦτο ἠναγκασμένη ν' ἀκούῃ σειρῶν ἐπαίνων καὶ κολακῶν, αἵτινες οὐδόπως καθίστων τὴν ἐκεῖ διζυμονὴν τῆς εὐάρεστον. Τέλος δὲ κατ' ἐπιπέτασθαι ἡ αὐλαία ἢ Ἰσαβέλλα στρεφόμενη πρὸς τὴν σύντροφόν τῆς.

«Θὰ εἶπω» ἐψήθουσαν «εἰς τὸν κ. Ἐρρίκον Ἄνσελ, ὁ δὲ δὲν τὸν ἐκτιμᾷτε. Ἀπόψε θὰ ἔλθῃ νὰ δειπνήσωμεν μαζύ.»

«Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ» ἀπήντησεν ἀπαθῶς ἡ κυρία Ἄνσελ «ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ νὰ δειπνήσῃ με ἐμὲ.»

«Μὲ σὰς; Πῶς, καὶ ἀπὸ πότε τὸν γνωρίζετε;

«ὦ, πολλὰ, πολλὰ ἔτη.»

«Καὶ ποῖα παρακαλῶ εἰσθε;»

«Εἶμι ἐκεῖνη ἢ μούμιζ τὴν ὁποίαν λέγει σύζυγόν του.» Καὶ χωρὶς νὰ προσθήσῃ ἄλλο τι ἐξῆλθεν ὡς τέλος τοῦ θεωρείου ἀφήσασα τὴν σύντροφόν τῆς ἀναυδὸν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Ἡ ἄμαξα τῆς «Ἰσαβέλλας» κατὰ φυσικὸν λόγον δὲ ν' ἀνέμενε τὸν ἠθοποιὸν, ἢ τῆς συζύγου του ὅπως εὕρισκετο ἀπὸ πολλῆς ὥρας πρὸ τῆς θύρας. Μόλις μετ' ὀλίγον ἐκεῖνος εὕρεθαι πλησίον τῆς.—

«Ἐ, ἦλθες λοιπὸν, ἀγαπητῆ μου» τῆ εἶπε «δὲν ἠδυνήθην νὰ σὲ ἀνακαλύψω. Ποῦ λοιπὸν ἐκάθησο;»

«Εἰς τὸ θεωρεῖον Δ.»

«Εἰς τὸ θεωρεῖον Δ;»

«Ναί, μετὰ τὴν Ἰσαβέλλαν.»

«Μὲ τὴν Ἰσαβέλλαν;»

«Ναί, ἤθελα νὰ τὴν ἴδω μόνη μου.»

Καὶ τῷ διηγήθη τὰ πάντα. Ἐκεῖνος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διηγήσεως ἐγέλα ἀπὸ καρδίας, μόνον ὅταν ἡ σύζυγός του τῷ εἶπε, ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα τὴν ὠνόμασε μούμιζ, τότε ὁ Ἐρρίκος κατελήθη ὑπ' ὀργῆς.

Τανῦν ὁ Ἐρρίκος καὶ ἡ πολυθελήτρος σύζυγός του βιοῦσιν εὐτυχεῖ, οὐδὲ ὑπάρχει πλέον φόβος νὰ ταραξῆ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἄλλων «Ἰσαβέλλα».

Ἄν τυχὸν ἔχετε τὴν τιμὴν νὰ περιλαμβάνετε εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν καὶ θελήσητε νὰ τοὺς ἐρωτήσητε διὰ κανὲν ἀνεκδοτὸν τοῦ βίου τῶν στοιχηματίζων, ὅτι τοῦτο θὰ εἶνε «Ἡ ἱστορία ἐνὸς θεωρείου».

(Bad-Nauheim.)

G. P. P.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΙΑΜΒΟΙ.

Ὁ γράψας τοὺς στίχους τούτους ποιητῆς, ἀνθρώπος ὀλίγον δύσκολος, ἐθεώρει τοὺς νέους τριμέτρους Ἰαμβικούς οὓς φιλοδωρήσας εἰσήγαγεν εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ὁ ἄλλως σοφώτατος καθηγκ. Στέφ. Κουμανίδης ἢ μᾶλλον ὁ αἰοίδιμος Ἄλ. Ραγκαβῆς, ὡς τὸ χεῖριστον τῶν μέτρων εἰς ὃ ἀπέδιδεν ἐν μέρει τὴν κατάπτωσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰσθήματος καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸν ἔργων ἀναξίων παντὸς λόγου, ἅτινα οὐχ ἦπτον ἠξιώθησαν στεφάνων καὶ βραβεῶν. Ἀρκοῦμεθα νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα τρεῖς ὁμοίως ὡς δεῖγμα τῆς παραδόξου ταύτης ιδιοτροπίας τοῦ ποιητοῦ, ἢν οὐχ ἦπτον δὲν κρίνομεν ἀναξίαν προσοχῆς φρονούντες ὅτι καὶ τὸ κακὸν ἢ μᾶλλον τὸ ἀκατάλληλον μέτρον, ὡς ἀφελόκαλως κατεσκευασμένον ἐνδύμα, δύναται πολὺ νὰ βλάψῃ τὸ κάλλος καὶ τὴν χάριν τοῦ περιβαλλομένου αὐτοῦ προσώπου.

Ἦτο ὁ ἀμουσότατος ἐκεῖνος τῶν ἀνθρώπων
Ὅστις θρασέως παλαιὰ τυμβορυχῶν μνημεῖα
Ἄνεσσε ἀΐφνης, ποιητῶν ἐλπίδι χρεωκόπων,
Κ' ἐνέδυσσε με καινουργῆ ἐνδύματα γελοῖα
Τὸν τρίμετρον Ἰαμβικὸν καὶ ἔκτοτ' ἐπληθύνηθαι
Ὁ ἀριθμὸς τῶν τραγικῶν καὶ κωμωδιογράφων
Καὶ ἡ φιλολογία μας νύρυνθη, ἐπλατύνθη
Μὲ ἔργα σῆψιν ὄζοντα καὶ δυσωδίαν τάφων.

Ὁ πίθος τότε ἦνοιξε τῆς ἀτυχοῦς Πανδώρας
Κ' ἐντὸς κ' ἐκτὸς τὸ ἔδαφος τῆς κλασικῆς μας χώρας
Ἐκ πάσης ἐπλημμύρησεν Ἰαμβικῆς μωρίας
Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Παρνασσοῦ μετὰ παλμῶν δειλίας
Ἐξαίφνης εἶδεν ἐρπετὰ νὰ διαμφισβητήσουν
Πρὸς ὑψηπέτας ἀετοὺς ὕψους πολλακῆς γέρας
Καὶ μετὰ τὴν δάφνην ἀύχνηρους κροτάφους νὰ κο-
[σμήσουν
Καὶ ἦρωες νὰ γείνωσι μεγάλοι τῆς ἡμέρας.

Ἀλλὰ ταχέως πίπτουσι τῶν ὀφθαλμῶν τὰ λέπνα
Καὶ ὁ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ τὸ φῶς ἐπαναβλέπει.
Ὅπερ ἐν ἄλλῃ ἐποχῇ, ἐν ποιητικωτέραις
Κατέθελε καὶ ὕψωνε τὸ πνεῦμά του ἡμέραις,
Ὅτε ὠμίλει ὁ παλμὸς, ὠμίλει ἡ καρδία,
Κ' ἐκ φλογερᾶς ἐξήρχετο καμίνου ἡ ἰδέα.
Εὕρισκει ἐν τῇ πτήσει τῆς ἡ μεγαλοφυΐα
Τ' ὠραῖον τῆς ἐκφράσεως, τὰ μέτρα τὰ ὠραῖα.

Π. Μ.

ΓΛΩΣΣΙΚΑ

Ἄ λ ὠ ν ι (ἐκ τοῦ ἀλῶν—ἀλῶνος, ἐξ οὗ καὶ ἀλωνιτῆρες ὀδόντες—οἱ κοινῶς λεγόμενοι τραπεζίτες—τόπος ὅπου κτυπᾶται τί) ὀνομάζεται ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον κτυποῦνται τὰ στάχυα τοῦ σίτου καὶ λοιπῶν γεννημάτων (γεννήματα ὁ λαὸς ὀνομάζει ἐν γένει τὰ σιτηρὰ céréales), ὅπως ὁ σίτος ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὰ ἄχυρα καὶ τὰ ἄγανα (ἄγανον, λέξις ἐλληνικῆσημαίνουσα εὐθραυστον—καὶ πράγματι εὐθραυστον εἶναι τὸ λεπτοφυὲς περικάλυμμα τοῦ σιτοσπυρίου, ὅπερ ἄγανον κοινῶς καλεῖται). Εἰς τὸ ἀλῶνι κτυπᾶται ἢ ἀλωνίζεται ὁ σίτος ὡς καὶ τ' ἄλλα γεννήματα, εἴτε δι' ἵππων εἴτε διὰ βοῶν. Τὰ ζῶα δυνάμενα ἐξ ἐνὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀλωνίου πασσάλου στρέφονται πέριξ τούτου, ποδοπατοῦσι τὰ στάχυα ἐπὶ τοῦ ἀλωνίου ἀπλωμένα καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποχωρίζεται ὁ σίτος ὁ ὁποῖος ἀκολουθῶς λικνίζεται (κοινῶς λιχνίζεται) καὶ διὰ τοῦ ἀνέμου καθαρίζεται ἀπὸ τ' ἄχυρα καὶ τ' ἄγανα. Εἰς τὸ ἀλῶνι τοῦτο, ἀφ' οὗ παύσει ἡ κυρία χρῆσις του, τὸ ἀλῶνισμα, ἀπλώνονται αἱ σταφίδες πρὸς ἀποξήρανσιν. Καίτοι δὲ τὰ ἀλῶνια ἐχασαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὴν κυρίαν αὐτῶν χρῆσιν τοῦ ἀλωνίσματος, ἐξακολουθοῦν νὰ ὀνομάζωνται ἀλῶνια καὶ τὰ κανονικὰ τετράγωνα εἰς τὰ ὁποῖα ἀπλώνονται αἱ σταφίδες. Τινὲς τὰ τετράγωνα ταῦτα ἀπλώνονται ἐν ὀνόματι καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀλῶνι (ἐκ τοῦ βούστρου φων, δηλαδὴ γῆρας ἰκανὸς νὰ στρέφεται ὁ βούς πρὸς ἀλῶνισιν τοῦ σίτου.

Προστίχι. Οὕτω κοινῶς ὀνομάζεται ἡ τοκογλυφία καὶ ὁ τοκογλυφικὸς τόκος ἐξ οὗ ἐγένετο καὶ τὸ ῥῆμα προστηχάω καὶ προστηχίζω. Ἡ λέξις αὕτη ὡς τὴν γράφουν (προστίχι) οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν, οὔτε μνδευίαν ἐτυμολογίαν. Προστίχην εἶναι κακὴν προφορὰ τῆς λέξεως προσθήκη προφερομένης διὰ τῆς ἰταλικῆς προφορᾶς. Καὶ πράγματι ἡ τοκογλυφία εἶνε προσθήκη εἰς τὸν νόμιμον τόκον. Ὡστε τὸ προστίχην εἶναι προσθήκη καὶ ὄχι προστίχι. Εἶδον ποτὲ καὶ προκίρυξιν Πρεβεδοῦρου Ζακύνθου ἐμποδίζοντος τὴν οὐζούρα, κοινῶς λεγομένην προσθήκιον.

Φίλε κ. Α. Ζών.

Εἰς τὰς ἐτυμολογίας τῶν λέξεων πρέπει νὰ ἔχη τίς μεγάλην προσοχὴν. Ν' ἀναχωρῇ δὲ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα αὐθαίρετως καὶ αὐτοβούλως ν' ἀφαιρῇ καὶ νὰ προσθέτῃ συλλαβὰς καὶ λέξεις. Διότι τότε ἡ ἐτυμολογία του μετατρέπεται εἰς τὴν κλίην τοῦ μυθολογουμένου Προκρούστου, τοῦ ἀγρίου ἐκείνου ληστοῦ τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐκείνης ἐξέτεινε τοὺς ὑπ' αὐτοῦ συλλαμβανομένους καὶ ἐὰν μὲν ἦσαν κοντήτεροι τοὺς ἐτραβοῦσε τόσον δυνατὰ ὥστε οἱ δυστυχεῖς ἀπέθνησκον, ἐὰν δὲ ἦσαν μακρύτεροι τοὺς ἀπέκοπτε τὴν κεφαλὴν. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἤθελε νὰ τοὺς ἐξισώσῃ μὲ τὴν κλίην του.

Ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως σέμπρος, περὶ ἧς τόσαι ἐγράφησαν ἀντιρρήσεις, ἐπιμένω εἰς τὴν παρ' ἐμοῦ δημοσιευθεῖσαν εἰς τὰς «Μούσας», ὅτι τὸ σέμπρος εἶνε ἡ ἰταλικὴ λέξις *sempre* μὲ ἑλληνικὴν κατάληξιν. Δὲν μ' ἐπεισαν ποσῶς οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι τὸ σέμπρος παράγεται ἐκ τῶν ἑλληνικῶν λέξεων *συνέμπορος* ἢ *συνμπροῖον*. Ἡ λέξις *συνπροῖον* δὲν ἐκφράζει ποσῶς τὴν ὑποκειμενικὴν σχέσιν μεταξὺ δύο προσώπων ἀγροδότη καὶ ἀγρολήπτου. Αὐτὴ δὲ καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις μνδευίαν ἔχει ἔννοίαν καὶ μνδευίαν σημασίαν. Ἡ *σύν* πρόθεσις ἐνωμένη μὲ τὴν λέξιν *προῖον* δὲν σημαίνει οὔτε ἀντικείμενον, οὔτε σχέσιν προσωπικὴν, καὶ ἂν θελήσῃ τις νὰ θέσῃ τὴν λέξιν ταύτην *συνμπροῖον* ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Προκρούστου. Ἀλλὰ οὔτε καὶ τοῦ *συνέμπορος* εἶνε λογικὴ ἢ παραγωγὴ τοῦ *σέμπρος*, καθόσον ὁ ἀγροδότης καὶ ἀγρολήπτης μνδευίαν ἐμπορικὴν πράξιν ἐπιχειροῦσι. Μὲ ὅλον δὲ τὸ σέβας πρὸς τὸν Καθηγητὴν κ. Φιντικλὴν, τοῦ ὁποίου ἡ γνώμη ἀνεφέρθη ὡς αὐθεντία, δὲν πείθομαι ὅτι ἐκ τοῦ *συνέμπορος* παρήχθη τὸ *σέμπρος*, οὔτε εἶναι σπουδαῖον κατὰ τῆς ἐτυμολογίας μου ἐπιχείρημα ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἠπειρὸν ἀκόμη εἶνε ἐν χρῆσει ἡ λέξις *σέμπρος*. Ἄλλως, πῶς ἐξηγεῖται ὅτι εἰς πολλὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου, καὶ μέρη ἀπέχοντα τῆς Ἑπταήσου, ἀντὶ τοῦ *σέμπρος*, μεταχειρίζονται τὴν λέξιν *κολλήγος*; Ἡ λέξις αὕτη βεβαίως παράγεται ἐκ τῆς ἰταλικῆς *collega*. Ἐκτὸς καὶ ἐὰν θέλωσι καὶ τὴν προφανέστατα ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ παραγομένην ταύτην λέξιν νὰ παραγάγωσιν ἐκ τῆς, εἰς ἐμὲ ἄλλως ἀγνώστου, ἑλληνικῆς λέξεως. Οὐδὲ εἶνε σπουδαῖα ἀντιρρήσεις ὅτι ἡ λέξις *σέμπρος* σημαίνει καὶ τὸν ἀγρολήπτην καὶ τὸν ἀγροδότην. Πρὸς λύσιν τῆς ἀντιρρήσεως, ἢ μάλλον τῆς ἀπορίας ταύτης, παραπέμπομεν εἰς τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ διὰ τῆς λέξεως ταύτης

σέμπρος κατ' ἀρχὰς ὀνόμαζε τὸν ἀγρολήπτην, εὔρεν ἀκολούθως τὴν εὐκολίαν του νὰ ὀνομάσῃ διὰ τῆς αὐτῆς λέξεως καὶ τὸν ἀγροδότην—ὁ ὁποῖος τὴν λέξιν *σέμπρος* ἐφήρμοσε καὶ εἰς τοὺς κτηνομισθωτὰς, καθὼς ὀνομάζει ἐνοικιάσεις καὶ τὰς μισθώσεις οὐ μόνον τῶν ἀστικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐξοχικῶν κτημάτων καὶ ἐνοικιαστὰς τοὺς μισθωτὰς τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων.—Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ χωρικοὶ ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερον νὰ ὀνομάζουσι τὸ ἐλεύθερον ἀγροληψίας κτήμα *λίκυδο* ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ *liquido* ἢ *liquidato* ἐκκαθαρισμένον, μὴ βεβαρυμένον ἀπὸ ἀγροληψίαν. Ὡστε, ὡς φαίνεται, αἱ προσωνυμίαι *σέμπρος*, *κολλήγος*, *λίκυδο*, ἔχουσαι σχέσιν πρὸς τὰ κτήματα, ἐκ τῆς ἰταλικῆς μετεφέρθησαν εἰς τὴν καθομιλουμένην. Ἦκουσα δὲ καὶ ἑτέραν παραγωγὴν τοῦ *σέμπρος* ἐκ τοῦ *σύνμπορος*. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐτυμολογία αὕτη δὲν μὲ πείθει ποσῶς. Τὸ *σέμπρος* εἶναι ἀπὸ τὸ *sempre*, ὡς ἀνέκαθεν ὑπεστήριξα καὶ ὡς οἱ πλείστοι ἤδη παρεδέχθησαν.

Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως Πικρήδι (ἐν πρώτοις παρακαλῶ νὰ διορθώσῃτε τὸ τυπογραφικὸν λάθος Πικρίδη εἰς Πικρήδι καὶ τὸ κριπίδη εἰς κρηπίδι), παρατηρῶ ὅτι σήμερον διὰ τῆς λέξεως Πικρήδι καλεῖται ὀλόκληρος συνοικία ὑπὸ τὸ φρούριον καὶ πρὶν τῆς Πόχωνος. Διὰ νὰ ἦναι δὲ εὐλόγοφανές ὅτι ἡ συνοικία αὕτη ὀνομάσθη ἐκ τοῦ ὀνόματος Πικρίδης, ἐνδὸς δῆθεν ἐκ τῶν πρώτων οἰκιστῶν τῆς Ζακύνθου μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν Ἐνετῶν, δὲν ἀρκεῖ νὰ τὸ λέγῃ ἀορίστως ὁ μακαρίτης Βαρβίας, (ὅστις ἄλλως οὔτε τὸ ἐπίθετον τοῦ ἰσχυριζόμενου τούτου Πικρίδη ἀναφέρει) ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦναι ἀποδεδειγμένον ὅτι πράγματι ὁ Πικρίδης οὗτος ἦτο πρόσωπον ὑπαρκτὸν καὶ κατόκει εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη καὶ ὅτι δὲν εἶνε ὄνομα κατὰ συμπέρασμα ἐπινοηθὲν πρὸς ἐξήγησιν τῆς ὀνομασίας Πικρήδι. Πρέπει δὲ νὰ βεβαιωθῇ εἰσέτι ὅτι ἐν τῇ συνοικίᾳ ἡτις σήμερον καλεῖται «Πικρήδι» ὑπῆρχεν ἡ οἰκία εἰς ἣν ἐκατοικοῦσεν ὁ ἰσχυριζόμενος οὗτος Πικρίδης. Ὡστε καὶ ἡ ἐτυμολογία μου τῆς λέξεως Πικρήδι ἐκ τοῦ Κρηπίδι, ἐὰν δὲν ἦναι βεβαία, τοῦλάχιστον εἶνε λίαν πιθανή, ἀφοῦ μάλιστα εἰς τὰς ἐτυμολογίας πρέπει νὰ ἀρκοῦμεθα εἰς τὰς πιθανότητας.

N. ΜΙΝΩΪΟΣ δικηγόρος.

Σ. Δ. Μ.—Ἐκτὸς τῆς μαρτυρίας τοῦ μακαρίτου Βαρβιάνου, ὅτι Πικρίδης ἦτο εἰς τῶν πρώτων οἰκιστῶν τῆς Ζακύνθου μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν Ἐνετῶν, δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς μετ' ὅλου τοῦ ἱστορικοῦ κύρους νὰ διαβεβαιώσωμεν ὅτι καὶ συμβολαιογράφος Ζακύνθου ὑπῆρχε φέρων τὸ ἐπίθετον Πικρίδης Στέφανος, οὗ αἱ πράξεις ἀπὸ 14 8) ἑβρῶν 1524—26 Ἰουνίου 1590 σωζονται παρὰ τῷ ἐνταῦθα Ἀρχιεπισκοπικῶν, καὶ ἐκ τῆς ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1615 διαθήκης αὐτοῦ τοῦ Στ. Πικρίδη ἱερέως (ὅρα πράξεις Συμγράφου Σιαμ. Ρουκάνη—σελ. 32) φαίνεται, ὅτι οὗτος ζητεῖ νὰ ταφῇ μετὰ θάνατον ἐν τῷ ναῶ του τῆς Θεοτόκου, ἡτις σήμερον καλεῖται Παναγία τοῦ Πικρίδη (... εἰς τὸν ναὸν τῆς παναγίας εἰς τὴν ἐκκλησία μου....) Ὡστε πρὸς ἐντελῆ παραδοχὴν τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι Πικρίδη ἐκαλεῖτο ἢ καὶ σήμερον συνοικία ἐκεῖνη οὐδὲν ὑπολείπεται ἢ νὰ βεβαιωθῇ, ἐὰν ὁ Πικρίδης οὗτος κατόκει ἢ μὴ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ τοῦ δὲν εἶνε εὐκόλου καὶ ἡ εὔρεσις τῶν ἀνωτέρω πληροφοριῶν εἰς τὸν μὴ ἀσχοληθέντα ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῶν, ὅπως δὴ ποτε ὅμοιαι περὶ τὸ κτήν ὅτι αὐτὸν τὰ κρηπίδι καὶ τοῦτο θέλει ἀνακαλυφθῆ.

Η ΛΕΞΙΣ ΣΕΜΠΡΟΣ.

Μὴ ἔχων ἀξιώσεις αὐθεντίας εἰς τὰ τόσον δύσλυτα γλωσσικά ζητήματα, καὶ μόνον χάριν συζητήσεως φιλολογικῆς πρὸς εὔρεσιν πιθανωτέρας πως παραγωγῆς τῆς λέξεως σέμπρος γράψας τινὰ εἰς τὰς «Μούσας» γνωρίζω ὑμῖν καὶ ἑτέραν οὐκ ἀπίθανον παραγωγὴν τῆς λέξεως καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ρίζης ἐξ ἧς ἡ λέξις σὺνέμφορος. Ὁ φίλος μου κ. Ἰωάννης Λούζης νομίζει ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ σὺμφορος δηλαδὴ ὁ ἔχων μετ' ἄλλου ὁμοῦ πόρον, τῆς ἐκ τοῦ σὺμφορος εἰς σέμπρον μεταβολῆς οὐσης φυσικωτέρας καὶ εὐκολωτέρας.

H. T.

Εἰς ἐπιθαιεῖον ἑυρωπαϊὸν ὁλοῦτο· ἄτρ. η

HOY APRAΘNIAZETAI MIAN ELLHNIADA

1890.

Τὰ δόντια μας ἐσὺ τὰ πονεμένα
Νὰ μᾶς γιατρέψης ἥλθεσ «ς τὴ στιγμὴ»
Κ' ἐνῶ 'ς ἐσὲ μὲ μάγουλα προσιμένα
Ἐτρέχανε γυναῖκες, σερνικοί,

Σοῦ ἴκνεσε τὸ δόντι τὸ δικό σου!
Κ' ἐσὺ, ποῦ γιάνεις 'ς ἄλλους τὸ κακό,
Δὲ βρίσκεις θεραπεία 'ς τὸ βάσανό σου,
Γιὰ σὲ δὲν ἔχ' ἡ τέχνη γιατρικό.

Ῥίξε μακρὰ τὰ τόσα σου ἐργαλεῖα,
Τὴν κοκαίνη, τὰ ναρκωτικά
Σχίσε τῆς τέχνης τὰ σοφὰ βιβλία,
Εἶν' ἀγραφα γιὰ σένα, περιττά.

Τὸν πόνο σου, κάνενα νὰ γλυκάνη
Δὲν εἴξερεν, ἀφ' ὅσα μᾶς πουλεῖς.
Μιὰ ὁμορφὴ κρατοῦσε τὸ βοτάνι,—
Ἐκείνη, ποῦ εἰς τὸ πλάγι σου θωρεῖς.

Καὶ ἰδοὺ τὴ, μὲ τὴ βέρα 'ς τὸ προσφέρει...
Τὸ δίπλωμά σου κάψε τὸ χρυσό.—
Μιὰ κόρη, ποῦ ἀπὸ δόντια δὲν εἴξερει,
Ἐγιάτρεψε τὸν ὀδοντοῖατρό!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.

ΜΑΥΡΟΦΟΡΕΜΕΝΗ.

Γιὰ νᾶσαι Σὺ στὰ ὀλόμαυρα ντυμένη
Κάθε ποῦ ἰδῶ στὸ δρόμο ἀπὸ μακρὰ
Στ' ἀνάστημά σου μαυροφορεμένη
Σὰν φύλλο τρέμ' ἡ δόλια μου καρδιά.

Γιὰ νᾶσαι Σὺ στὰ ὀλόμαυρα ντυμένη,
Τὸ χρῶμ' αὐτὸ τῆς λύπης τὸ πικρὸ,
Ποῦ τὴν καρδιά μου μᾶχει μαραμμένη
Καὶ τὸ μισοῦσα—τώρα τ' ἀγαπῶ.

Ἄν εἶσαι Σὺ στὰ ὀλόμαυρα ντυμένη
Κ' ἔχεις γιὰ λύπη τέτοια φορεσιά
Περισσότερο ἀφ' τῆς λύπης σου θλιμμένη
Καὶ μύθη εἶν' ἡ ἔρμη μου γιὰ Σὲ καρδιά.
Ζάκυνθος.

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

LUGI GUALTIERI

Η ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ.

Μετάφρασις

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑ.

(Συνέχεια ὄρα. φύλλ. προηγ.)

Σκηνὴ Ζ'.

ΕΡΣΙΛΙΑ καὶ ὁ κόμης ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ.

ΛΕΟΠ. Τί ἔχετε; εἶσθε τεταραγμένη!... μὴ συστέλλεσθε ἐνώπιόν μου; Ἐχετε ἄδικον. Ὑπάρχουσιν ἄτομα τῶν ὁποίων τὸ ἄξιστον ἐξωτερικὸν περικαλύπτει καρδίαν εἰλικρινῆ καὶ τιμίαν... ἐνῶ ὑπάρχουσιν ἄλλα τὰ ὁποῖα ὑπὸ ἀγγελικῆς μορφῆν, κρύπτουσι τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴν προδοσίαν.

ΕΡΣ. Πρὸς τί, κύριε, μοὶ λέγετε λόγους τοιούτους;

ΛΕΟΠ. Οὐδένα δι' ὑμᾶς; ὑπαινιγμὸν ἔχουσιν οἱ λόγοι μου. Ἐγὼ πιστεύω εἰλικρινῆ τὴν ψυχὴν σας καὶ πλήρη στοργῆς τὴν καρδίαν σας, χαίρω δὲ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ σας.

ΕΡΣ. Εὐχαριστῶ, κύριε κόμη.

ΛΕΟΠ. Γνωρίζετε πρὸ πολλοῦ τὸν Μαρκήσιον;

ΕΡΣ. Πρὸ δύο ἐτῶν.

ΛΕΟΠ. Πολὺ καλὰ ἠδυνήθητε νὰ ἀποκρύψητε τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά σας.

ΕΡΣ. Ὡς ἐκ τοῦ ταπεινοῦ τῆς θέσεώς μου, κύριε κόμη.

ΛΕΟΠ. Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος μοὶ φαίνεται ὅπως ἀδιάφορος πρὸς ὑμᾶς.

ΕΡΣ. Τοῦτο ἐπίστευσα καὶ ἐγὼ ἐπὶ πολὺ.

ΛΕΟΠ. Ἀλλὰ πῶς διὰ μιᾶς ἀπεραχίσθη ὁ γάμος οὗτος;

ΕΡΣ. Ὁ πατήρ μου συνεφώνησεν αὐτόν.

ΛΕΟΠ. Τί; ἴσως ἀποδοκιμάζει αὐτὸν ἡ καρδιά σας;

ΕΡΣ. Τότε δὲν θὰ παρεδεχόμεν.

ΛΕΟΠ. Ἀγαπᾶτε λοιπὸν τὸν μαρκήσιον;

ΕΡΣ. (ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς) Ναι, κύριε κόμη.

ΛΕΟΠ. Καὶ ἀπὸ πότε;

ΕΡΣ. Ἀφ' ἧς ἡμέρας τ' ἐν εἶδον.

ΛΕΟΠ. Ὁρκίσθητε, ὦ κόρη, ὅτι δὲν ἐψεύσθητε.

ΕΡΣ. Καὶ διατὶ νὰ ψευσθῶ;

ΛΕΟΠ. Ὁρκίσθητε εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρός σας ὅτι εἶπετε τὴν ἀλήθειαν.

ΕΡΣ. (ἠρέμως) Τὸ ὀρκίζομαι!

ΛΕΟΠ. (καθ' ἑαυτὴν) (Συνώμοσε λοιπὸν μετ' αὐτῶν ἕνα μὲ ἀπατήσῃ;) Εἰπέτε μοι, Ἐρσιλία, εἶσθε ἐσθαίκα ὅτι με ἴσον ἀνταποκρίνεται ἔρωτα ὁ μαρκήσιος;

ΕΡΣ. Τούλάχιστον... τὸ ἐλπίζω.

ΛΕΟΠ. Αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποῖα; σὰς ἔγραψεν ἐκ Νεαπόλεως; ἐξέφραζον πάντοτε ἔρωτα;

ΕΡΣ. (μετὰ συστολῆς) Δὲν τὸ ἀνοῦμαι.

ΛΕΟΠ. Τρόντι... Ὁφείλω κάτι νὰ σᾶ; ἀποδώσω.

ΕΡΣ. Δὲν σᾶ ἐγγὺς.

ΛΕΟΠ. Τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποῖαν κατὰ λάθος διηύθυνον πρὸς ἐμὲ; εἶσατε; κόρη;

ΕΡΣ. Ναι, κύριε, θὰ μοὶ κἀγατῆσαν.

ΛΕΟΠ. Προσέξατε, μὴ αὐτὴ γαίην βάσανός τοῦ βίου

σας, δλου!

ΕΡΣ. Διατί ὁ ἀπαίσιος οὗτος οἰωνός, κύριε κόμη;

ΛΕΟΠ. Διότι δὲν εἶσθε εἰλικρινῆς πρὸς ἐμέ.

ΕΡΣ. Κύριε κόμη!

ΛΕΟΠ. Μοὶ λέγετε ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶναι ἰδική σας... ἐὰν ἐγνωρίζετε τὸ περιεχόμενον αὐτῆς θὰ ἠρυθρίατε ἀναλαμβάνουσα τὴν εὐθύνην...

ΕΡΣ. (ἔν πυρετώδει παραφορᾷ) Δότε μοι, παρακαλῶ, τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

ΛΕΟΠ. (εἰσάγει ἐπιστολάς τινάς) Ἐδῶ εἶναι διάφορα χαρτία, δὲν ἤξεύρω, ποῖον ἐκ τούτων εἶναι ἡ ἐπιστολή· σῆς γνωρίζετε βεβαίως τὸν γραφικὸν χαρακτήρα τοῦ μνηστῆρός σας, εὑρετε λοιπὸν αὐτήν. (Ἡ Ἐρσιλία διατάσσουσα, τεθορυβημένη, ἐκλέγει ἐν τῶντριῶν δούλων) Ἡπατήηητε, ἀγαπητή μου· ἡ ἐπιστολὴ τοῦ μνηστῆρός σας εἶναι ἀπ' ἐναντίας αὕτη, νομίζω. (τῇ προσφέρει ἐν φύλλον).

ΕΡΣ. Αἱ ἐρωτήσεις ὑμῶν... παράδοξοι... μ' ἐθορύβησαν...

ΛΕΟΠ. Ἀναγνώσχετε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην. (Ἡ Ἐρσιλία ἀναγινώσκει τὴν ἐπιστολὴν ἐσπύσμενως καὶ ἐν προφανεῖ ταραχῇ ὁ κόμης σιγῶν θεωρεῖ αὐτήν) Πολὺ ὦ; φαίνεται σᾶς εὐχαριστεῖ ἡ ἀνάγνωσις ἐκείνη...

ΕΡΣ. Τφόντι... (Περαιώσασα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἀφίρει αὐτήν τὸ πῆσον ἐκ τῶν χειρῶν της καὶ λέγει καθ' ἑαυτήν.) (Θεέ μου, τί ἀνέγνωσα! ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο διὰ τὴν κόμησσαν!)

ΛΕΟΠ. Πραχύνθητε, δεσποσύνη.

ΕΡΣ. (συνερχομένη) Μήπως εἶμαι τεταραχμένη;

ΛΕΟΠ. Λάβετε αὐτήν τὴν ἐπιστολὴν (λυθὼν αὐτὴν ἀπὸ χαμαὶ τὴν ἀπυθίδει τῇ Ἐρσιλίᾳ) Καὶ τώρα, εἰπέτε μοι· θὰ λάβετε σύζυγον τὸν μαρκήσιον;

ΕΡΣ. Ναί, κύριε κόμη.

ΛΕΟΠ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μὲ ἀπκλάσσετε τοῦ κόπου νὰ ζητήσω περ' αὐτοῦ μίαν ἐξήγησιν.

ΕΡΣ. Κύριε κόμη...

ΛΕΟΠ. Διὰ τοῦ γάμου σας, ἐγὼ θεωρῶ ἑμαυτὴν ἀρετὰ ἱκανοποιηθέντα. Ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σᾶς εἶπω, δεσποσύνη, ἔστε εὐτυχής... ἐὰν δύνασθε, (Ἀποσύρεται δεξιά).

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΕΡΣΙΛΙΑ μόνη

Εὐτυχής! καὶ δύναται νὰ ὑπάρξῃ δι' ἐμέ εὐτυχία ἐπὶ τῆς γῆς; (ἀναγινώσκει πάλιν τὴν ἐπιστολὴν) ὦ! πόσον ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα ταύτην!... ἐγὼ δὲ ἀπατηθεῖσα ἠδυνήθην πρὸς στιγμὴν νὰ πιστεύσω... Ὅχι... τὸν γάμον τοῦτον δὲν τὸν θέλω... δὲν θέλω νὰ γείνω τυφλὸν ὄργανον δύο ἐνόχων... ὅχι... δὲν δύναμαι... Ἄλλ' ἀποποιομένη θὰ δικαιολογήσω τὰς ὑπονοίας τοῦ κόμητος;... Ἡ γαλήνη μεθ' ἧς μοὶ ὠμίλει περιεῖχε φοβερὰν ἀπειλήν... Ἄντι πάσης θυσίας θὰ σώσω τὴν εὐεργετιδά μου... θυσιάζουσα καὶ τὴν εὐτυχίαν ὅλης μου τῆς ζωῆς... διότι θ' ἀποθάνω ὑπὸ τῆς λυπῆς! (κάθηται βαθυστίβια εἰς σκέψεις.)

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ καὶ ἡ ἀνά

ΜΑΡΚ. (Ὁ κόμης ἀνεχώρησε· δὲν τολμᾷ νὰ τὴν ἐρωτήσω! (δυνατά) Ἐρσιλία...

ΕΡΣ. (ἀνασχιρτῶσα) Σεῖς εἶσθε, κύριε;

ΜΑΡΚ. Ὁμιλήσατε μετὰ τοῦ κόμητος. Λοιπὸν;

ΕΡΣ. Ἄρκειται, κύριε, ὅτι μὲ νυμφεύεσθε.

ΜΑΡΚ. Ἄλλὰ δὲν ἐπίστευσε λοιπὸν...;

ΕΡΣ. Καὶ ποῖος ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολὴν ταύτην θέλετε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἀπηθύνθη πρὸς ἐμέ; Βεβαίως ὁ κύριος κόμης δὲν μὲ ἠδίκησε πιστεύσας τοῦτο.

ΜΑΡΚ. Λοιπὸν τὰ πάντα ἀπεκαλύφθησαν;

ΕΡΣ. Ὅχι... τὰ πάντα ἐκάλυψε προσωπεῖον· πᾶν ὅτι φανερούμενον ἠδύνατο νὰ φέρῃ σκάνδαλον ἐκαλύφθη, κίνδυνος ἀποκαλύψεως δὲν ὑπάρχει, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ διὰ σᾶς τοὺς μεγάλους.

ΜΑΡΚ. Ἡμεῖς ἐπταίσαμεν πολὺ πρὸς σᾶς.

ΕΡΣ. Τί λέγετε, κύριε μαρκήσιε;

ΜΑΡΚ. Ἄλλὰ δὲν θὰ διαταράξω τὴν ἡρεμίαν σας. θὰ ἔχετε ἐν παλάτιον ἐν τῇ πόλει καὶ ἕτερον ἐν τῇ ἐξοχῇ. Κατὰ βούλησιν θὰ διαθέσετε τὰ πλοῦτή μου, τοὺς ὑπηρέτας μου... Ἡμεῖς θὰ ζήσωμεν κεχωρισμένοι... μακρὰν μάλιστα ὁ εἶς ἀπὸ τοῦ ἄλλου.

ΕΡΣ. Ἡ κυρία κόμησσα σᾶς ὑπέδειξε ταῦτα;

ΜΑΡΚ. Ἐξ ἀβροφροσύνης τοῦτο μοὶ ἐπιβάλλεται... ἄλλ' ἐὰν ἐπροτιμᾶτε νὰ ζήσετε μετ' ἐμοῦ ἐν γλυκεῖα οἰκειότητι... ὡς φίλοι... ὡς ἀδελφός καὶ ἀδελφή...

ΕΡΣ. Τολμᾷ μάλιστα νὰ ἐκφράσω μίαν ἐπιθυμίαν.

ΜΑΡΚ. Ὅποιαν;

ΕΡΣ. Ὅταν καὶ ὅπουδήποτε συναντηθῶμεν παρακαλῶ νὰ μὲ ἀποφεύγετε, νὰ μὴ ἐμφανίζεσθε ἐνώπιόν μου.

ΜΑΡΚ. Σεῖς λοιπὸν πολὺ μὲ μισεῖτε;

ΕΡΣ. (μετὰ φωνῆς συγκειρημένης) Δὲν σᾶς μισῶ, ὅχι, ἀλλὰ πολὺ θὰ μ' ἐθλίβεν ἡ παρουσία σας.

ΜΑΡΚ. Τοῦτο ἐπιθυμεῖτε;

ΕΡΣ. Ναί.

ΜΑΡΚ. Ἴσως ὁ χρόνος μετριάσῃ τὴν πρὸς ἐμέ ταύτην ἀποστροφὴν σας;

ΕΡΣ. Ποτέ, κύριε.

ΜΑΡΚ. Ὅχι μοὶ ἐπιτρέψετε τοῦλάχιστον νὰ σᾶς γράφω διὰ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὰ κοινὰ συμφέροντά μας;

ΕΡΣ. Εἶσθε ὁ κύριός μου.

ΜΑΡΚ. Ὅχι, ὁ κύριός σας... ἀλλ' ἄνθρωπος ἔχων ἀνάγκην συγχωρήσεως πολλῶν πρὸς ὑμᾶς ἀδικιῶν του.

ΕΡΣ. Ὅποιος ἀδικίας λέγετε, κύριε μαρκήσιε; Ἐῦρον πῶς ν' ἀποδώσω ἐν μέρει τὸ ἀγαθὸν τὸ ὅποιον ἡ εὐεργετία μου ἔπραξεν ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας μου. Μέγα πένθος ἀπὸ τῆς οἰκίας ταύτης ἀπώθησα, κύριε, διότι ἐν ὁ γάμος οὗτος δὲν ἐγένετο, ὁ κόμης θὰ σᾶς προεκάλει εἰς μονομαχίαν μέχρι θανάτου.

ΜΑΡΚ. Ὁ κόμης σᾶς εἶπε τοῦτο; (ἐν ταραχῇ) Μὴ νομίζῃ ὅτι ἔλεκεν δειλιάς σᾶς νυμφεύομαι;

ΕΡΣ. Ὅχι, κύριε μαρκήσιε... ἵνα σώσω τὴν τιμὴν μιᾶς γυναίκος. Ὁ κόμης πιστεύει ὅτι ἀρκούντως τιμωρεῖσθε διὰ τοῦ γάμου τοῦτου συναφθέντος μὲ ταπεινὴν τινα κόρην τοῦ λαοῦ, ἥτις, ὅμως περισσώτερον τῆς μεγάλης κυρίας, θὰ τηρήσῃ ἀσπίλον τὸ ὄνομα τῆς εὐγενοῦς οἰκογενείας σας.

ΜΑΡΚ. Τῇ χεῖρὶ σας, δεσποσύνη (ἐπιβάνουσα παραφῶσ αὐτὴν ἐκ τῆς χειρός.)

ΕΡΣ. Ὅχι ἐδῶ, κύριε, ἀλλ' ἐνώπιόν τοῦ κόμητος, ὅπου τὸ πᾶν εἶναι ψεῦδος... ἐκεῖ βίβω τὰ πάντα πρέπει νὰ κρύπτονται... τὸ δάκρυ ὑπὸ τὸ μειδίαμα... ἡ ἀδιαφορία ὑπὸ τὸν ἔρωτα... ἡ δυστυχία ὑπὸ τὴν εὐτυχίαν... Ἐκεῖ θὰ

εἶθε ὁ σύζυγός μου... ἐδῶ εἶθε ξένος πρὸς ἐμέ...

ΣΚΗΝΗ Ι΄

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, ἔπειτα ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΥΠΗΡ. Κύριε μαρκήσιε, ἦλθεν ὁ συμβολαιογράφος.

ΜΑΡΚ. Πηγαίνωμεν, Ἐρσιλία.

ΕΡΣ. Ναί... ἀκούω... τὴν πατέρα μου... προηγίθητι.

ΑΝΤ. (φέρων ἀρθοδέσμην εἰσέρχεται ἀγαλλόμενος) Μαρ-
κησούλα μου, πάρε κι' ἀπὸ ἐμέ τὸ δῶρο τοῦ γάμου σου.

ΕΡΣ. Τοῦ γάμου!... (θεωρεῖ τὴν ἀρθοδέσμην ἐκ τῆς συγ-
κινήσεως ἀδυνατεῖ νὰ προσφέρῃ λέξιν καὶ λέξουσα ρίπνεται
εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς)

ΑΝΤ. Κλαῖς, κόρη μου, διατί;

ΕΡΣ. Κλαίω ἀπὸ χαρῆν! (ἀπέρχονται)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ.

(ἔπεται συνέχεια)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΣΕΙΣΛΑΜΗ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΕΡΤΣΕΤΟΥ

(Συνέχεια)

Β΄

Τὸ Σεϊσλάμη εἰς φιλικὸ τραπέζι
Ἐκράτησεν ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ Δῆμος
Τὰ ἄξια θαυμασμοῦ δῶρα ἔχει φέρει
Πολυελαίους χρυσοὺς καὶ μὲ πετράδια
Πολύτιμα, καθρέφταις στολισμένους.
Πολλαῖς εἰς τὸ τραπέζι ἠ ὀμιλίας.
Ὁ Σεϊσλάμη τοὺς ἐδιηγείτο
Πῶς ὁ Σουλτάνος ὁ τὸν θυμὸν του,
Τὴν βφοβεράν τὴν διαταγὴν ἔχει γράφει
Νὰ φονευθῆ τῶν Χριστιανῶν τὸ γένος.
Τὸν Σεϊσλάμη αὐτὸν ὁ Πατριάρχης
Γρηγόριος τὸν ἀντάμωσε καὶ οἱ δύο τους
Τὸ φονικὸν φηρᾶνι ἐματαίωσαν.
Κρατοῦσε ἠ ὀμιλία, ἀλλ' αἰφνιδίως
Ταραχὴ ἔς τὸ κατὰστρομα ἀκούσθη
Καὶ ναύτης καταβαίνει καὶ τοὺς λέγει:

— Ἦλθε τῆς συντροφιάς πλοίων

Θέλουν τοὺς αἰχμαλώτους νὰ φονεύσουν.

Ὡς ἀστραπὴ ὅτὸν Σεϊσλάμη ἐφάνη
Τοῦ ναύτου ὁ λόγος κλαίεται, θρηνεῖται.

Τὸν ἠσυχάζουν πλοίαρχος καὶ Δῆμος:

— Μείνε ἐδῶ, τῆς κόρης σου, τῶν ἄλλων

Ἡ σωτηρία φροντίδα εἶναι ἐδική μας

Πάει ὁ πλοίαρχος τοὺς ναύτας ἡμερόνει

Ἀπὸ τὸ πλοῖον τῶν αἰχμαλώτων φέρνει

Ὁ Δῆμος εἰς τὸν πατέρα τὴν κόρην.

Ὁ γέροντας μὲ δάκρυα τὴν ἐδέχθη.

Βοῦσιν δάκρυα καὶ αὐτῆς χύνουν τὰ μάτια,

Ἄλλ' εἰς τὸ πλῆθος ξαναδίνει νέος

Πόθος σφαγῆς! καὶ μοῖρασμα λαβύρων.

Συνομιλοῦν ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ Δῆμος,

Λόγια ὀμιλεῖ ὁ δεύτερος εἰς τὸ πλῆθος:

Ἕλληνες ἄνδρες, ὀλοφάνερο εἶναι

Ὅτι βαρβάρων μελετοῦμε ἔργα.

Ἐποιοὶ δὲν ἴσαν οἱ πρόπατορές μας.

Νικηφόρος ὁ Ἀλέξανδρος ὁ μέγας

Μὲ λόγια εὐσπλαγχνικά παρηγορεῖ

Τοὺς νικημένους. Μὴ συμβῆ ἡμεῖς τώρα

Διὰ ἰδονὴ νὰ βιάσωμεν τὰ χέρια,

Εἰς αἷμα ἀνθρώπου. Ἄν ὄμως καὶ θαρροῦτε
Θανάτου ἀξίους τοὺς παραδομένους
Πρὶν νὰ τιμωρηθοῦνε ὡς δικασθοῦνε.
Ὁ Ναύαρχος πλυσίον μας ἀρμενίζει.
Μὲ τὴν φελοῦκα δέκα παλληκάρια
Γλῆγορο νὰ λάμνη τὸ κουπί τους
Νὰ πᾶνε νὰ τὸν βροῦν ἐδῶ νὰ φθάσῃ
Πολεμικὸ νὰ στήσωμεν συμβούλιο
Αὐτὸ καὶ διὰ τὰ λάφυρα νὰ κρίνῃ
Λιὰ ν' ἀναστηθῆ ἠ δικαιοσύνη,
Τῶν βαρβάρων νὰ παύσῃ ἠ βασιλεία.
Εἰς δακρύχαρο πόλεμον ἐμβῆκε
Τὸ ἀθῶο μας ἔθνος μάχεται γενναίως,
Ὅμως θέλει ὅτι ὁ Νόμος νᾶναι
Φῶς, ὀδηγὸς τῶν πράξεών μας ἄλλοι.
Κανεὶς ἐδῶ ἀνώτερος τοῦ ἔθνους
Μὴ φαντασθῆτε. Τὴν γνώμην μου δεχθῆτε.
Θαῦμα ἀξιοθαύμαστον εἰς τὸν κόσμον
Πρὸς βάρβαρον ἐχθρὸν αἰῶνας τόσους
Ποῦ τυραννεῖ τὴν δόλια μας πατρίδα
Νὰ φυλάττωμεν δίκαιον κ' εὐσπλαγχνίαν.
Δέχονται τὴν βουλὴν του οἱ ναύταις ὅλοι,
Δέκα καπνλατοῦνε παλληκάρια.
Πᾶνε ἐκεῖ τὸν Ναύαρχον νὰ φέρον.
Τρίτη φορὰ ὁ Ἥλιος εἶχε φέρει
Λευκὰ πανιά, μακρόθεν ἀρμενίζον.
Ἐνόσσαν ὁ Ναύαρχος πῶς εἶναι,
Χαίρεται ὁ Σεϊσλάμη καὶ ὁ Δῆμος,
Δάκρυα παρηγορίας ἠ κόρη χύνει.
Ἄλλὰ ἐνάντιος ἀνεμος ὀκνεύει
Τὸ ταξειδί τῶν πλοίων σκοταδιάζει
Ἡ ἡμέρα καὶ δὲν ἄραξαν ἀκόμη.
Δὲν ἐμπόδισαν τὸ ἄραμα οἱ ἀνεμοὶ
Φωνὴ μία μυστικὴ ἔς τὸν Ναύαρχο ἦλθε.
Πολεμικὰ σουλτανικὰ καράβια
Στοῦ Κεραστένου τὰ νερὰ ὅτι πλέουν.
Ὁ Ναύαρχος εὐθύς τὸ δρόμο ἀλλάζει,
Τὰ ἐχθρικά τὰ πλοῖα νὰ πολεμήσῃ.
Κινάει μὲ πόθο καὶ κάθε ἄλλο ἀφίνει.
(ἔπεται συνέχεια)

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ

Ἐν σελ. 232 τοῦ 53ου φύλλου τῶν Μουσῶν ἐκ
τυπογραφικοῦ λάθους ἀντὶ ὅπου οὐκ ἀπιθάνως, ἐτέθη
ὅπως ἀπιθάνως, καὶ ἀντὶ ἄρ ἐσημαίε μόνον τὸν διηρηκὴ ἀ-
γρολήπτην, ἐτέθη ἄρ ἐσημαίε μόνον τὸν διηρηκὴ ἀγροδόστην.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ.

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων τῆς κ.κ. Gemma
Donati μετὰ τοῦ Giuseppe Aboaf καὶ τῆς Maria Briaco
μετὰ τοῦ Giovanni Dubos ἑ διακεκριμένου, λόγιος
κανονικὸς κ. Φραγκῖσκος Δι-Μέντος ἐδημοσίευσεν
ἐν Κερκύρα δύο ἀκροστοιχίδας, ἐν αἷς τὸ ῥέον τῆς
στιχουργίας ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν χάριν καὶ τὸ αἶ-
σθημα τοῦ ποιητοῦ.

— Ἡλίας Ζερβὸς Ἰακωβάτος—Τοι-
οῦτος εἶνε ὁ τίτλος φυλλαδίου ὄπερ ἐλάβομεν, ἐν
ᾧ περιέχονται ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιτοῦ τάφου
τοῦ μεγάλου πατριῶτου Ἡλίου Ζερβου Ἰακωβάτου
ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Παναγιωτοῦ ἐβλήθη
1894 ἐν Ἀργοσαφί. Οἱ ἐπιγραφῆται εἶνε γεγραμ-
μένοι μετὰ περισσῆς χάριτος καὶ πατριωτικοῦ αἰ-
σθήματος.